

DE DOCHTER VAN...

Hoop op andere tijden

tekst: Annelies Korteweg

Toen ik de website had gevonden van de ApneuVereniging herkende ik zoveel dingen. Vooral de beschrijving over het gedrag van een apneupatiënt en dan met name de woede aanvallen en de gedragsveranderingen, die een patiënt kan ondergaan, komen mij zeer bekend voor. Het deed mij denken aan de tijd toen ik nog bij mijn ouders woonde.

Ik ging graag in de weekends tot in de vroege uurtjes stappen en dan vond ik het altijd superhandig dat mijn vader zo snurkte. Ik ging op de trap staan, hoorde dan zijn luide ge-snurk en dacht: 'Die slaapt, kust is veilig!' en sloop dan zo stil mogelijk trede voor trede naar boven, totdat ik bijna boven was en het gesnurk ophield... Dan schrok ik me rot... Zou hij wakker geworden zijn en naar de trap lopen om naar beneden te gaan? Ik bleef dan roerloos staan. Maar dan klonk er na een tijdje weer een luide snurk en ging het weer door. Dus kon ik veilig doorsluipen naar mijn slaapkamer. Toen zocht ik er niets achter, nu weet ik intussen beter!

Chagrijnig en woedend om niks

In al die jaren is mijn vader nooit echt behandeld geweest voor deze aandoening. Hij wist van niks, wilde niet eens toegeven dat hij snurkte. Mijn moeder sliep al een hele poos apart. Wij hadden thuis een zaak en mijn moeder stond iedere dag in de winkel. Haar nachtrust kon ze niet missen. Begrijpelijk natuurlijk.

Maar als ik terugkijk, dan ontstonden er steeds meer problemen naarmate de jaren verstreken. Ik had steeds vaker conflicten met mijn vader; hij werd chagrijniger, kon om niets ineens woedend worden, kribbig, kort van stof wordt het ook wel eens genoemd. En vaak was ik het mikpunt.

Achter het stuur in slaap vallen

Het in slaap vallen werd ook steeds erger. Toen al was het zo dat, als hij 's avonds op de bank zat en een voetbalwedstrijd wilde zien, hij nooit kon vertellen hoe het was afgelopen, omdat hij in slaap viel, zodra de aftrap was geweest. Ik ben op een gegeven moment met ruzie thuis vertrokken, omdat ik het niet meer aankon. Nu ben ik 33 jaar en heb twee kinderen. Mijn vader is onlangs 67 jaar geworden en nu pas onder behandeling. Hij heeft een onderzoek gehad, waarbij hij moest overnachten in het ziekenhuis om de apneus te meten (neem ik aan tenminste).

Al die jaren is er door geen enkele arts, die hij heeft bezocht, de moeite genomen om in de richting van apneu te zoeken. Terwijl de tekenen er duidelijk waren: snurken, hoge bloeddruk, in slaap vallen, ook twee keer onder het autorijden, zijn wisselende gemoedstoestand. En ja, hij heeft een tijdje Seroxat genomen. Dat wordt dan weer wel voorgeschreven door artsen.

Afstand en hoop op andere tijden

Het is nu zo ver gekomen dat ik afstand heb moeten nemen voor mezelf. Omdat ik steeds slechter met hem

overweg kon. Omdat hij zo kort van stof was en ik hem blijkbaar op de ene of andere manier irriteerde, zodat hij zich vaker dan goed voor mij was, afreageerde ten koste van mij.

Maar nu ik weet dat hij wordt onderzocht en zijn slaap wordt gecontroleerd, heb ik hoop dat hij binnenkort de behandeling krijgt, die hij nodig heeft. Zodat hij opknapt en ik ooit weer een relatie met mijn vader krijg zonder irritaties en scheldpartijen. Want ondanks alles blijft hij mijn pa en maak ik me veel zorgen om hem. Ik hoop vurig dat hij beter wordt en dat de zon weer voor hem en voor mijn moeder gaat schijnen.

Ik heb alle info van deze site met checklist en dergelijke uitgeprint en het naar hem opgestuurd. Zodat hij weet dat er hulp te krijgen is en dat hij dit uiterst serieus moet nemen. Maar vooral ook om hem en mijn moeder rust te geven, hun situatie te herkennen en ermee aan de slag te gaan.

Beetje steun

Lieve patiënten, ik wil jullie niet allemaal over een kam scheren. Ik doe enkel verslag van mijn relatie met mijn vader en ook moeder, die door deze ziekte veel te lijden heeft gehad en nu nog heeft.

Ik heb hoop voor de toekomst, want ik kan haast niet wachten om de draad weer op te pakken, want ik kan en wil hem eigenlijk niet missen. En ik wens mijn ouders een zorgeloze fijne 'oude dag' in goede gezondheid, want dat hebben zij zeer zeker wel verdiend! De eerste stap is gezet! Nu de rest nog. ■

